

MIKÓ CSABA

VESZÉLYBEN A TÖLGY!

Csápy szívre lép

Lakatos István rajzaival

Kolibri
Budapest

2. FEJEZET

Nagyon sok ággal lejjebb, a nagy Tölgy egyik földközeli keskeny utcájában, viharvert járgány hajtott fel egy kis autóműhely kéregútján. Megállt a szelőkna előtt, aztán kipattant az ajtaja, és Csápy Tihamér, egy tarkacsápú karcsúcincér ugrott ki belőle.

– Hé, Apostol! Megjötem! – kiáltotta, és láthatóan cseppet sem aggódott, amiért a szerelőaknából zöldes fény ragyog.

– Rögtön! – hallarszott egy zsörtölődő hang, majd a fénycsóva megrebbent odalent.

Az utca, ahová a cincér érkezett, ugyanolyan egymáshoz préselt aprócska házak sokaságából állt, akárcsak a fa több tízezer vesszőutcájának bármelyike.

– Valami gond van? – kiáltott le újra a cincér, de már öreg autójának lökhárítóját nézegette.

– Leesett egy csavar, azt kereselem – dörmögte az akna mélyéről Apostol. – Vári a sorodra, mindjárt megyek!

– Várok én, várok – felelte Csápy, azzal futyórszve kísétált a műhely elé.

Apostol volt a legjobb barátja. Mióta Kerekerdőből hazatért, gyakran időzött nála. Itt minden olyan nyugodt és ismerős volt. Ácsorgott a feljárón, nézte a járókelőket, hallgatta az utcán játszó gyerekek zsivajját, és arra gondolt: Apostol műhelye a béke szigete. Itt nincs rohanás, nincs tömeg, nem mondogatja senki, hogy kezdj már valamit az életeddel. Itt nyugodtan álmodozhat kedvére.

Mert amire Csápy leginkább vágyott, amit leginkább kezdett volna az életével, azt csupán olyankor rehte, ha álmodozott. Autóversenyző akart lenni. Azt azonban igen nehéz úgy, ha a Tölgyön már időtlen idők óta nem rendeznek futamot.

És bár Apostol ugyan néha rámondult, hogy Csápy csak egy álmodozó, tengő-lengő bohém, akinek ideje volna már leszállnia a földre, és hasznosan töltenie az idejét – mivel barátok voltak, támogatja, amiben tudta. Leginkább abban, hogy öreg járgánya működőképessé legyen.

A cincér épp itt tartott elmélkedésében, amikor váratlan dolog történt. A kéregjárda egyik lapja megemelkedett, majd megbillent; a résből friss faillat csapott a levegőbe, aztán nyögés hallarszott, ő pedig főformán bebucskázott az alatta nyíló szakadékba.

– Kázmér! – kiáltotta dühösen, mert pontosan tudta, senki más nem lehet nyugalmának megzavarója, csakis Kukac Kázmér, a Tölgy vájára.

– Bocs, Csápy! – mentegetőzött egy hang a mélyből, majd poros, szemüveges fej bukkant elő, amit fürgé, izmos test követett. – Élet-halál kérdése volt, hogy erre jöjtek!

Csápy elvigyorodott. Egy percig sem tudott hagyni a barátjára. Ugyanakkor el is csodálkozott. Kázmér nem szokott ideges lenni. Lelkes szokott lenni. Meg kapkodó és meggondolatlan. De ideges soha. Kázmér örök álmvilágban élt, ahol állandó csodák közt tengette napjait.

– Mi történt?

De a zaklatott vájár se látott, se hallott.

– Apostol! – kiabálta, miközben olyan vaksin araszolt a műhely felé, hogy félő volt, a szomszédban fog kikötni.

– Mi történt? – ismételte meg Csápy immáron nyugtalanul.

A kukac megtorpant, és visszafordult.

– Szörnyűség! – felelte, és olyan ijedt volt az arca, hogy Csápy aggódni kezdett.

– De mi?

– Elmondom, ha Apostol ideért.

Kázmér volt a Tölgy legjobb vájára. Nála jobban senki nem ismerte a famélyi világot. Egyfolytában a fa belső járatait kutatta. Leghőbb vágya az volt, hogy találjon egy ősrégi titkos tárnát vagy folyosót. Csak néha bukkant elő, porosan és lelkesen, hogy egy-egy felfedezését megossza barátaival.

Kázmér most azonban nemhogy lelkes nem volt, de annyira rémültnek és zavartnak tűnt, hogy Csápy tudta, valami igen komoly dolog történnéhetett.

– Jövök már – hallatszott a mély, dörmögő hang, majd a zöldes fény bevilágította a műhelyt; a szentjánosbogár fölért az aknából.

Csápy, Apostol és Kázmér gyerekkoruk óta jó barátok voltak. Mindannyian a Huszonhármas Zónában nőttek fel, a fa legalsó, legszegényebb részén. Már egészen fiatalon megfogadták: egyszer gazdagok és híresek lesznek. Egy napon mindannyian valami nagy és különleges dolgot fognak végrehajtani, amittől jobb lesz nekik, és a Tölgy népének is.

Persze aztán a dolgok másként alakultak. Fel-nőttek, és sem hősök, sem gazdagok nem lettek. Apostol a szárnycsonkjá miatt nem repülhetett, szerelő lett, Kázmér pedig a fa legjobb vájára. Egyedül Csápynak nem volt munkája még.

Sokszor érezte magát rosszul emiatt. Barátai mind kiválóak lettek valamiben, dolgoztak magukért és a Tölgyért, ő pedig csak tengert és lengert, és hol az egyiküknél, hol a másikuknál töltötte idejét. Hogy nem halt éhen, azt a nagymamájának köszönhette, aki Kerekerdő-szerte híres gyógyító volt: varázsfüvek és mindenféle vajákos főzetek avartott ismerője. Nála lakott.

Ők hárman olyanok voltak, akár a három testőr. Csápy a szépfű, Apostol az erős, Kázmér pedig... Nos, Kázmér nem illett egyik kategóriába sem, de ez nem is volt baj. Elválaszthatatlanok voltak, és az életüket adták volna egymásért.

– Mi történt? – kérdezte Apostol, aki ekkor ért oda hozzájuk.

– Jönnek! – hadarta Kázmér. – Jönnek!

– Kik? – kérdezte a szentjánosbogár.

– Tipor és két verőlegénye, a két ormótlan orrszarvűbogár!

A három jó barát összenézett. Tiporról nem először gyült meg a bajuk. Tipor Mobi vállalkozó alvezére volt. Mobi volt a Tölgy összes gyárának és áruházláncának a tulajdonosa és vezetője. Akkor a befolyással bírt, hogy hatalma volt a Városi Tanácsban is. Mind a polgármester, mind pedig a Zóna vezérek egyaránt hallgattak rá. És Mobi egy nap

szemet vetett Apostolra. Kiharcolta, hogy a szentjánosbogár legyen köztervilágító, mert ezzel szerénána leginkább a Tölgy népének. Merthogy szerelőből sok van, és különben is, a műhelyek mind az ő fennhatósága alá tartoznak. Egyszóval, egy szép napon megérkezett a felszólítás, miszerint Apostol azonnal zárja be a műhelyét, és jelentkezzen köztervilágítónak a Városi Üzemeltetési Irodánál.

Apostol persze nemet mondott. Nem zárta be a műhelyét, és nem is jelentkezett köztervilágítónak. Úgy vélte, a vállalkozónak nincs joga beleszólnia abba, milyen munkát választ magának. Az a fontos, hogy hasznára legyen a városnak. Ő nem naplopó. Így hát hiába jöttek a felszólítások, nem mozdította a füle botját sem.

– Azt hallottam – folytatta Kázmér –, hogy azért jönnék, mert erővel akarják bezárni és lelakatolni a műhelyed! Megszerezték a végzést, ami kimondja: mátol a Mobi-villa előtti téren kell világítanod!

– Akkor vége mindennek – sóhajtott a szentjánosbogár.

A cincér barátjára pillantott. Apostol arcán olyan lemondás és fájdalom látszott, hogy Csápynak összeszorult a szive. Elveszik tőle a műhelyt! Pontosan tudta, mit jelent barátjának a szerelés. Hogy a magányos és árva szentjánosbogár mennyire boldog

lett, miután megnyithatta a műhelyét! És akkor most ezt akariják elvenni tőle?! Azt már nem! Gyorsan Kázmér felé fordult, aki újra és újra megvonglott, és egyfolytában a szemüvegét törölgette zavarában, majd nekiszegte a kérdést:

– Szóval, azt mondod, ide tartanak?

– Ide – felelte a kukac. A délutáni napfény áttűzött a hatalmas leveleken, és emiatt egyfolytában vaksin hunyorgott. – Egy rövidebb úton eléjük kerültem, de bármelyik pillanatban itt lehetnek.

A cincér szeme felcsillant. – Akkor még van időnk! – mondta lelkesen, majd a szentjánosbogár felé fordult. – Fanedvet, főúr! – utasította Apostolt vigyorgva. – Már hogy a motorba. Az utolsó csepig fölzabálta ez az öreg jószág.

A szerelő nem hitt a fülének.

– Te meghibbantál! – méltatlankodott. – Ekkora veszély fenyegeti a műhelyem, te pedig azzal foglalkozol, hogy legyen fanedv a kocsidban?!

– Persze – felelte a cincér, és huncut mosollyal nézte nagy erejű barátját.

– Perszeeee?!?

A szentjánosbogár levegő után kapkodott. Leapta a kezében tartott anyacsavart, és úgy tűnt, diuhében összemorzsolja Csápyt az autóval együtt, de végül csak legyintett.

– Bezárhatom a műhelyem, mehetek rabszolgamunkára Mobihoz, és akkor még te is dolgoztatnál?! Nem! – kiáltotta. – Azért sem! Ezt az utolsó percet azzal akarom tölteni, hogy elbúcsúszom attól, amit a legjobban szeretek!

Így is tett. Leült a földre, és elérzékenyülten bámulta élete értelmét.

– Na, gyertyünk – bökte oldalba kis idő múlva Csápy. – Muszáj lesz fanedvet töltened bele, különben leég a motor. És akkor mivel megyünk Szarvhoz, hogy megkérjük: ne zárassa be a műhelyed?

A másik kettő elképedten fordult felé.

– Te... – kezdte dadogva Kázmér, de Apostol közbevágtott:

– Csak nem azt akarod mondani, hogy harcolni akarsz Mobi ellen?

– Tudsz jobbat? – kérdezett vissza Csápy, és elszántan nézett barátaira. A szentjánosbogár lehajtott a fejét.

– Mindenem oda – surtogta. Amikor azonban felpillantott, újra a régi volt. – Igen! Harcolni fogunk! Elmegyünk Szarvhoz, és... szembeszállunk Mobival!